

ДОНАЛД БИСЕТ
ПЕТЛЕТО-ВЕТРОПОКАЗАТЕЛ
И СЛЪНЦЕТО

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Живееше едно време едно петле-ветропоказател. Викаха му Коки. То беше изработено от мед, освен едното му краче, което беше от желязо. Коки се перчеше наврѹх камбанарията на църквата, която пък бе построена на върха на един хълм.

Изад този хълм всяка сутрин изгряваше слънцето. Изглеждаше, че от него до небето е съвсем близо, толкова, че ако рече, Коки може да го докосне с медното си крилце.

Сутрин слънцето винаги беше много гладно. Любимата му закуска беше препечена филийка или както я наричат англичаните — тост.

Една сутрин слънцето приготвяше закуската си, но му се стори, че някой го гъделичка. Погледна надолу, но не видя друго, освен петлето-ветропоказател и църковната камбанария.

То се почеса, огледа се още веднѹж и понечи да допече филийката си, но тя беше изгоряла.

Слънцето се ядоса и изгуби доброто си настроение. Скри се зад един облак и цял ден не излезе оттам.

На другата сутрин се случи същото — тъкмо препичаше една филийка за закуска, когато усети, че някой го гъделичка. Погледна надолу, почеса се и когато се обърна пак към филийката — тя вече приличаше на въглен.

Този път слънцето се ядоса не на шега, хвърли изгорялата филийка и накара облака да я полее с дѹжд. На земята настана същински потоп с мълнии и грѹмотевици. Страшно нещо!

На следващата сутрин слънцето стана по-рано и отново се зае да приготвя закуска. Обаче малко преди тя да стане готова, усети, че някой го гъделичка. Този път слънцето се почеса, без да отделя очи от филийката. Да, но това не помогна, мъчеше го ужасен гъдел, така че накрая все пак погледна надолу. И това беше достатъчно, за да изгори закуската. Едва за миг сведе очи слънцето и филийката му стана на въглен.

Слънцето не каза нищо, само кръстоса прѹсти и преброи до десет и после до още десет, докато не се почувства по-спокойно.

На другата сутрин, когато дойде време да приготви закуската си, слънцето включи скарата, но не сложи на нея филийка. Зачака. Не мина и минута и усети, че някой го гъделичка.

Слънцето спокойно остави скарата и погледна надолу, но пак не видя нещо друго, освен петлето-ветропоказател и църковната камбанария. Погледна по-внимателно, после още по-внимателно и най-сетне разбра, че всъщност Коки го гъделичка с медното си крилце.

— Виж ти, виж ти! — учуди се слънцето. — Ти ли ме гъделичкаш? Знаеш ли, че заради тебе три дни подред филийките ми изгарят? Ама, че си досадник, Коки!

— Моля те, прости ми! — каза Коки. — Не съм искал да изгарям филийките ти, гъделичках те, за да те разсмея.

— Повече не прави така! — помоли слънцето.

— Няма — обеща Коки.

На другата сутрин слънцето стана и както винаги се зае да си приготвя закуска. Този път никой не го гъделичкаше, така че филийката изобщо не изгоря.

Тогава слънцето препече още една филийка, намаза я с масълце и я подаде на петлето-ветропоказател.

— Ама че вкусно! Благодаря ти, слънчице! — възкликна Коки и се завъртя три пъти на един крак. — Кукуругу! Кукуругу! Куку-ри... Ку-ку... Ку... Кх! Кх! Кх! — закашля се то, защото в гърлото му влезе трошичка.

— Ама, че си глупав, Коки — каза слънцето и го потупа по гърба. — Ех, глупаче!

И то се разсмя, и се смя, и се смя цял ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.